A°. 1842. N°. 31.

ZONDAG DEN 17den APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 15 April 1842.

Alzoo bij resolutie van het Gouvernement Generaal, van den 4 Maart ll., No. 320 | 257, de naasting van de Erven uitkomende aan de *Graven Straat*, en bekend onder La. B. No. 50 en 51, alsmede dat, uitkomende aan de *Wagenweg Straat*, en bekend onder La. B. N. 114, tegen behoorlijke indemnisatie der Eigenaren is bevolen geworden, tot uitbreiding van het terrein van het Kerkhof, bekend onder den naam van *NIEUWE ORANJE TUIN*, zoo wordt daarvan mits deze aankondiging gedaan, ten einde *derde* belanghebbenden in de gelegenheid te stellen, om van heden af, binnen den tijd van *zes* weken, hunne reclamen op dezelve Erven voor zooverre die uit eenige hoofde mogten bestaan, te doen gelden.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 15 April 1842.

Alzoo J. C. BENNETT, als in huwelijk hebbende ELISABETH FREDERICA PIETERSE, zich per requeste tot het Gouvernement Generaal geadresseerd heeft, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de Slavin *Louiza*, aankomende zijne bovengenoemde Huisvrouw.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen eenige redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van zes weken, van hun vermeend regt of oppositie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; na verloop van welken tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* zullen worden verleend.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 15 April 1842.

[illegible] Alzoo ROBERT KIRK, JAMES GORDON, THOMAS GRAY en BOYD MAC DONALD, (sedert overleden), in qualiteit als Executeuren in den Boedel wijlen JAMES BALFOUR, aan welken Boedel in eigendom toebehoorende de Suiker Plantadje [illegible], gelegen in het Nederdistrict [illegible], zich bij requeste tot het Gouvernement Generaal hebben geadresseerd, met verzoek, om ten behoeve de opgemelde Plantadje, den allodialen eigendom en het [illegible] bezit te verkrijgen van een stuk [illegible] Land, groot *vijf honderd akkers*, liggende achter de voorzegde Plantadje.

[illegible] worden hierbij al degenen, die [illegible] beter regt te hebben [illegible] de gelegenheid gegeven, om [illegible] binnen *veertien* dagen, na de dagteekening [illegible] hunne reclames ter Gouvernements [illegible] in te dienen, alwaar het voorschreven [illegible] met de bijlagen ter inzage [illegible] na verloop van dien tijd [illegible] worden [illegible] zonder [illegible] zullen worden te behooren.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 16 April 1842.

(13508) MARIA SERROEN Wed. H. J. VAN LEEUWEN, heeft op heden aanteekening van haar voorgenomen vertrek uit deze Colonie, gedaan.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, het Schip *Anthenia*, Kapt. E. Speelman, naar Amsterdam, lading: 280 vaten Suiker, 18 balen schoone en 1 baal vuile Katoen.

ADVERTISSEMENTEN.

De *Acten van Patent* voor a. c. in gereedheid gebragt zijnde, zoo worden belanghebbenden uitgenoodigd dezelve tegen intrekking van het bewijs door de Administratie van Financien afgegeven te ligten, terwijl tevens aan de voldoening der *eerste* termijn *PATENTREGT* alsmede de *TAXATIE van HUURWAARDE* herinnert wordt.

Zullende de nalatigen bij het einde dezer maand aan den Exploicteur ter vervolging worden overgegeven.

Paramaribo, den 14 April 1842.

De fungerende Koloniale Ontvanger en Betaalmeester,
S. POLAK.

(14825) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels, als:

Van GEORGE CORNELIS HALFHIDE, den 18den Februarij 1842; DOROTHEA van HEIJDORN, den 3den Maart; MAGDALENA JOHANNE WINTERSWIJK, den 17den dito en ALBERT FERDINAND GRAU, den 17den dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo, den 16 April 1842.

De fungerende Curators en Weesmeesters,
J. O. N. ENGELBRECHT.
CHs. LIONARONS.

Tweede Advertentie.

(11016) Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels en Effecten, als:

Van JACOB CHRISTIAAN LUCAS, (overleden den 16den Maart 1842), den 21sten Maart 1842; JACOBA LABADIE, den 3den April 1842; ¼ aandeel in de Plantagie [illegible] en ¼ aandeel in de Plantagie [illegible], beide aandeelen aankomende ANNA ROBIN Huisvrouw van PATRICK [illegible], den 7den dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo, den 16 April 1842.

De fungerende Curators en Weesmeesters,
J. O. N. ENGELBRECHT.
CHs. LIONARONS.

Eerste Advertentie.

(11044) Ingevolge het 18e. artikel der Instructie en Ordonnantie voor het voormalige Departement der *Nieuwe Wees-Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer* geemaneerd, worden door mij Tweede Commies op autorisatie van het Collegie van Commissarissen tot de zaken van *Onbeheerde Boedels*, gedagvaard, de Crediteuren van den [illegible] GRIETJE van MONTENOIJ [illegible] Boedels ALBERTUS JOHS. [illegible] LER, LUCIA van JACOT, JULIEN JOSEPH JULIEN, en van den *absenten* DANIEL RAPHAEL FERNANDES; om binnen den tijd van *drie* weken na de *derde* en *laatste* Advertentie, te compareren ter voormelde Kamer, ten einde aldaar te examineeren de Staat en Beschrijving van voormelden *solventen* Boedel, en van voorschrevene *insolventen* Boedels, de Staat en Beschrijving, mitsgaders Rekening en Verantwoording van dien, met de Boeken, Charters en Papieren tot dezelve specterende, als mede de opgegevene pretentien der Crediteuren met derzelver verificatoiren, en voorts binnen den tijd van *zes* weken na de *laatste* Advertentie op het een en ander hunne schriftelijke debatten en oppositien, met bijvoeging van [illegible] ter [illegible] Kamer te [illegible], op pœne van daarvan verstoken te zijn.

Paramaribo, den 14 April 1842.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

Eerste Advertentie.

(11799) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den [illegible] April 1842, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *John*, *Goodluck*, *Askan*, *Avantuur*, *Gidius*, *Una*, *Gollieb*, *Hoop*, *Emtel*, *Sarlie*, *Francina*, *Emmeline*, *Antje*, [illegible], *Sophietje*, *Samuel*, *Coenraad*, *Anthony* en *Catharina*; aankomende den Boedel THOMAS KEEN.

Paramaribo den 16 April 1842.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Tooneel-Genootschap: THALIA.

DINGSDAG, DEN 2[illegible] APRIL 1842.

DE [illegible],

Tooneelspel in [illegible] bedrijven.

Dat *Secretaris*,
(13812) [illegible] F. WESENHAGEN.

(13514) Alle degenen die iets te vorderen hebben van wijlen den Heer CORNELIS [illegible]GERTUS LEEUWE, in leven DIREC-

TEUR van Plantaadje *Geijersvlijt*, 'gelieven daarvan opgave te doen aan den ondergeteekende.

Paramaribo, den 15 *April* 1842.

J. G. KRAMER qq.

(13513) De ondergeteekende heeft op heden bij Notarieële Acte tot zijne *Generale Gemagtigden* aangesteld, de Heeren T. GREEN en J. H. THs. BINDERNAGEL.

Paramaribo den 11 *April* 1842.

J. J. BENNERNAGEL.

Mengelwerk.

EL EMPECINADO.

(*Episode uit de Spaansche Oorlogen*).

(*Vervolg en slot van No.* 30.)

De volle maan verlichte het moeras, waar deze krijgstoerustingen werden bewerkstelligd; een snelle blik van de guerilla was voldoende om alles tot in bijzonderheden te overzien. Op bevel van *Murat* steeg een gedeelte der kavallerie af en begon de huizen te doorzoeken. *Empecinado* kon weldra den trap die naar zijne kamer geleidde hooren kraken van de zware stappen der fransche huzaren. 't Was nu geen oogenblik van beraden meer; hij besteeg het grove balkon, dat het raam versierde, en welke de schaduw van het huis in het donkere hulde. Beneden hem waren verscheiden huzaren geplaatst, die hunne paarden heen en weer reden, om de vlugt naar buiten te beletten; tijdens hunne makkers in huis onderzoek deden. Het balkon was omtrent twintig voeten van den grond. *Empecinado* hing een oogenblik met zijne handen aan de houten leuning, toen zijn' steun loslatende, viel hij naar beneden en kwam op zijne voeten digt bij een der schildwachten te regt. Alvorens de verbaasde ruiter den tijd had het hoofd om te keeren, was hij omvergeworpen onder den buik van zijn paard, en *Empecinado* vlug in de zadel springende, vloog als een pijl tusschen den generaal en diens staf door, dwars door het moeras naar het gebergte voorthollende.

Dit was zóó plotseling geschied, dat de Spanjaard reeds een goed eind vooruit gewonnen had voor men aan zijne vervolging dacht. Weldra evenwel joegen een twintigtal dragonders hem achterna, en nu begon de levendigste en hartogtstelijke jagt die men bedenken kan, die van den mensch op den mensch. Bij het schijnsel der maan konden de fransche troepen de verschillende wendingen van den vlugteling en zijner vervolgers onderscheiden. Vooruit rende *Empecinado*, met ontbloot hoofd, zijne zwarte haren in den wind zwierende, terwijl hij zijn paard onophoudelijk met het teugeleind slaat om deszelfs renloop te versterken; achter hem, op verschillende afstanden, de vervolgende dragonders, waarvan er slechts twee eenige kans hebben om den vlugteling te achterhalen. Ongeveer op het midden van het moeras gekomen, trekt een der laatste, nu niet ver van den guerilla gekomen zijnde, een pistool uit den holster en geeft vuur. Hij had beter gedaan zijn kruid te sparen, want de kogel ging onschadelijk over het hoofd van *Empecinado* heen, die zich nu herinnerende dat ook hij pistolen in den holster heeft, op zijne beurt op zijn' vijand aanlegt; de huzaar viel, en het paard hield eensklaps stil bij den gekwetsten meester.

Empecinado zette nu zijn paard met nieuwe kracht aan. Door een voor hem allergelukkigst toeval was het paard waarvan hij zich zoo stoutmoedig meester had gemaakt, de beste renner van het eskadron waartoe het behoorde. Een zijner vervolgers echter, een officier, had van het oogenblik oponthoud door het gevecht veroorzaakt, gebruik gemaakt om den vlugteling nader bij te komen. Op dit oogenblik was het moeras geheel afgelegd en sloeg *Martin Diez* een nauwe, met steenen bezaaiden weg in, waaruit de vonken onder de voeten van het paard spatteden, terwijl de weg bedekt was met wilde appel- en pruimenboomen, wier neerhangende takken den weg bemoeijlijkten en belemmerden; hij moest, om niet aan het hoofd of het gezigt gekwetst te worden, bukken tot op den hals van het paard; hij had dan ook hoop gevoed, dat men op dezen moeijelijken weg de vervolging zou staken. IJdele hoop! steeds hoorde hij achter zich het neerkomen op den grond van de hoeve eens paards dat in den renloop hem steeds meer en meer naderde. Nu zich overtuigd houdende dat hij zonder gevecht niet meer zou ontkomen, bedenkt hij eene list, om het voordeel weg te nemen dat anders een welgewapende dragonder op een ongewapend man moest hebben. Bij eene kromming van den weg gekomen, doet hij eensklaps zijn paard stil staan, en dat zoo snel en behendig, dat zijn vijand letterlijk in zijne armen viel, zonder gebruik te kunnen maken van de ontbloote sabel die hij in de hand hield. De dragonder, een Hercules van zes voeten, was een dier ruwe Elzassers, met rossen knevel en blond haar, die altijd talrijk in de fransche legers waren, en die des te deugdelijker soldaten zijn, daar zij bij het duitsche flegma en koelbloedigheid, den onnadenkendsten en stoutsten moed hunner landgenooten paren. Deze omvatte moedig zijn vijand, maar ware zijne kracht ook eens zoo sterk geweest, dan nog zou zij niets vermogt hebben tegen de ijzeren spieren van den Spanjaard in wiens armen hij als in eene schroef besloten was. Beiden rolden van uit den zadel op den grond, en in den val zette *Empecinado* zijne tanden in de wangen van zijn bestrijder, aan welke hij nu als een echte dog begon te bijten. Toen hij daarop dozen, door de pijn gefolterd, pogingen zag doen om zich los te wringen en zijne sabel te grijpen, liet hij eensklaps zijne prooi los, en den voet opligtende gaf hij hem een vreeslijken trap op het lijf. De hoorn van een stier uit Murcia had geen noodlottiger of vreeslijker wonde kunnen toebrengen. (*) De ingewanden van den ongelukkigen Franschman kwamen te voorschijn, zijne oogen draaiden en ten gevolge van de stuipachtige poging welke hij deed om zich om te keeren, viel hij met het aangezigt tegen den grond, aan den oever eener beek, waarvan het water zich rood kleurde door de stroomen bloeds, die hem uit den mond vloten.

Toen drie minuten later eenige huzaren nader bij kwamen stond het paard hunner makkers stil, hijgende naar zijn adem, en gaf deszelfs meester den laatsten ademtogt.

(*) De spierkracht van *Empecinado* was voorbeeldeloos, en wordt althans in onze dagen niet zoo meer aangetroffen. In de persoonlijke worsteling kon hij het gemakkelijk tegen vier man opnemen, hij sloeg hen uiteen en verjoeg hen gelijk een ander met een troep lastige kinderen zou gedaan hebben. Onvergelijkelijk behendig in de behandeling van de sabel, zou hij zonder aarzelen een vijandelijken troep aangevallen hebben, en zoo dezelve geen vuurwapenen hadden, zou hij slechts weinig gevaar hebben geloopen. Toen hij te Roa, in Kastilie, gevangen genomen was, en de tegen hem, door de priesters en de vijanden der constitutie opgeruide en verbitterde hoeren hem naar de strafplaats geleidden, verbrak hij eensklaps zijne banden en snelde toe om zich van zijne sabel meester te maken, die een bij dit tooneel tegenwoordig officier der *realistas* in handen had. Het was de vermaarde sabel welke *George III* hem had toegezonden, en die zóó zwaar was, dat niemand haar langer dan vijf minuten kon houden, terwijl hij dezelve als een stuk kinderspeelgoed hanteerde. Hij vatte haar met zooveel kracht bij de kling aan, dat zijne vingers bijna doorgesneden werden, en men twijfelt er niet aan of hij zou zonder dit toeval het ontkomen zijn, in weerwil van de omringende menigte: zelfs in dien toestand en hoewel ongewapend scheen hij nog zóó geducht, dat zijne beulen hem niet durfden naderen. Eindelijk traden eenige lieden van achteren toe en wierpen hem over het hoofd eenen grooten mantel, in welks plooijen hij zich verwarde, vervolgens deden zij hem een touw om den hals en hingen hem aan een boom op.

terwijl de slagen van een galopperer paard nog in de verte werden gehoor De Franschen keerden naar Aranda teru en *Empecinado*, niet in het minst o moedigd door den noodlottigen afloop zijn eerste onderneming, verscheen weldra w der op het slagveld, aan het hoofd een talrijke bende, en wreekte door versche dene stoute en welgelukte ondernemings den moord zijner makkers door de Fra schen gepleegd, uit weêrwraak voor d moord van het eskorte.

De Pruissische *Staats-Courant*, dee eene Statisticke opgave mede der Fransch strijdkrachten, sedert de XVI eeuw tot onzen tijd. Dit cijfer bewijst, dat Fran rijks legermagt steeds in sterkte heeft to genomen: daarbij tevens wel in aanme king gebragt zijnde de trapsgewijze st gende bevolking van dat Rijk. Overigen moet men opmerken, dat, Turkije alle uitgezonderd, dit zelfde verschijnsel b alle Mogendheden van Europa plaats vind Uit deze Statistiek zien wij; dat ten ja 1558 Frankrijk 41 duizend man, mee vreemdelingen, onder de wapens telde, i 1600 had men er een leger van 10 duize man, in 1624 bedroeg het cijfer der krijg magt 42 duizend koppen, en in 1635 ste dit getal tot op 100 duizend strijdbare ma nen. In 1672, een van Frankrijks schoo ste wapentijdvakken, onder *Lodewijk XIV* had deze Mogendheid toch maar 176 du zend man in de gelederen, welke zij, i 1678 na den vrede van Nijmegen tot 1 duizend terugbragt. In 1690 evenwel be reikte de armee van *Lodewijk XIV* ha hoogste cijfer, te weten 430 duizend ma Onder het Regentschap waren er eerst 130 en in 1742 wederom 400 duizend man i 't veld. In 1749 bepaalde de Staat h cijfer der strijdkrachten op 140 duizend.

Den 14 Julij 1789 rekende men 163 dui zend, en in 1790 tot 176 duizend ma Ten jare 1791 waren er 226 duizend 27 soldaten, en in 1792 daarentegen maa weer 158 duizend. Den 24 Februarij 179 nam plotseling het aantal toe tot 600 du zend, in 1794 nog tot 871 duizend, en me Thermidor van hetzelfde jaar zelfs tot 97 duizend koppen. De *republiek* breide zic steeds meer en meer in strijdkracht uit. O het einde van 1794 waren er 1 millioen 16 duizend weerbare strijders uitgerust. Nap leon heeft dat cijfer nooit bereikt. In 179 bedroeg zijn leger 400 duizend man; i 1803 kwamen er nog 14 duizend man b dat getal; in 1808 waren er 754 duizend 618; in 1812 rekende men op 880 duizend 631; en eindelijk, in 1813 bedroeg de l gersterkte 1 millioen, 87 duizend, 593. De 12 Mei 1814, telde men slechts 267 duizen 411 strijders, en tijdens den slag van Wa terloo — van den 1 Junij tot den 16 Jul 1815 — stonden er 559 duizend man in ' geweer.

De wet van den 10 Maart 1818 regelde op voet van vrede, het legercijfer ten g tale van 240 duizend man. Dit cijfer stee tot 390 duizend 337; op voet van oorlo in het jaar 1825. In het jaar 1826 teld men in de Fransche gelederen 231 duizen soldaten, waarvan men moet aftrekken 1 duizend 800 officieren en 60 duizend 10 onderofficieren, die meest allen deel uitg maakt hadden van de kaders onder he Keizerrijk.

Na de omwenteling van 1830 had he licencieren der Zwitsers en het afda ken der Koninklijke lijfwacht eene vermin dering van cijfer tot op 60 duizend man (? ten gevolge, eene laagte waarop het lege sinds lange niet geweest was. In 1839 be liep het 275 duizend 121 man, en in 1840 onder het ministerie *Thiers*, 580 duizend een aantal, dat door dezen minister wer geoordeeld (schoon *Napoleon* er zich i 1808 mede vergenoegde en overwon); zoo dat toen het cijfer tot 639 duizend wer opgevoerd, te weten *op het papier*; de af treding van dien staatsman vernietigde ech ter dit denkbeeldig cijfer welligt voor altijd

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT